

1975 AUG 1

Közalkalmazott

027.4 (069)

2hh

Két könyvtáros vallomása munkájáról, olvasókról, tervekről

Rieth Józsefné, Csury Zsuzsát „birodalmában” kerestem fel, a Szabó Ervin Könyvtár II. kerületi gyermekrészlegében. A délutáni könyvtári fogadóórára készül. Új könyveket böngész, jegyzeteket lapoz.

— Tizennégy éves lányom „könyvajánlata” — mondja magyarázatul. — Két gyermekem van. Már a hét éves fiam is olvasó, véleményére figyelni kell.

Talán szokványos kérdés, hogyan lesz valaki könyvtáros? Mert nyilván nem elegendő, hogy szereti a könyvet és szeret olvasni?

— Sokszor a véletlen is közbeszól...

Rieth Józsefné például tanítói oklevéllel a zsebében, 1956-ban vidékre ment. Gyakorlati éve után viszont — családi körülményei miatt — a fővárosban szeretett volna elhelyezkedni. Nem sikerült. Ekkor a Bőszörményi úti könyvtárban helyezkedett el, gyermekkönyvtárosi gyakornokként. Mindenképpen gyerekek között akart maradni. Úgy érezte,

(**Horváth Györgyné, a kerületi könyvtár vezetője** mondja: „Zsuzsát egyaránt kedvelik a gyermekek, a szülők, a kerületi óvónők, a pedagógusok.”)

A gyermekrészleg egyik falán rajzok. Egyik kis olvasó tetszetős művei a divat korváltozásairól. Könyvreklámok. Saját rajzai. Kapcsolat megteremtése és állandó fenntartása a kerületi óvónőkkel, akik ide vezetik a nagycsoportos óvodásokat mesedélutánra, versmondó vetélkedőre, meg könyveket nézni. Kapcsolatteremtés a VII—VIII-os diákok tanáraival, hogy megbeszéljék melyik tárgyból hol tartanak, mit ajánl olvasmányának a könyvtáros az ismeretek bővítésére. Az ami nagyon fontos: a könyvtárosok úgy nevezik „elbeszélgetés az olvasóval”. Mit szeret olvasni, milyen könyv irányítja figyelmét az élethivatásra. Sokan szeretnének például — tizennégy éves kor körül — régészek lenni. Más kérdés, hogy ez a pálya nemcsak rögzös, de nehezen „megközelíthető”. Sok gyerek felmérve a helyzetet, a történelem iránt érdeklődik.

Öt év rövid idő. De ha alaposan belepillantunk az eseményekbe, mégis nagyon eredményes. Rieth Józsefné, Csury Zsuzsa gyors mérlegkészítés közben elsorolja, hogy e „pályakezdő években” rendszeresítette itt a kiállításokat, kolleganőjével, **Garai Zsuzsával** közösen létrehozta a versklubot. Egyszer az a feladat, hogy ki tud több állatverset szavalni, máskor, hogy ki ismeri a legtöbb verset a tavaszról. A jutalom — könyv. Emléklapot kap az a kis olvasó, aki már öt éve tagja a könyvtárnak, s legszorgalmasabb látogatója az olvasóteremnek. Mert ebben a világos, modern épületben ilyen is van: olvasóterem, a kicsinyeknek.

És további terveik? A „kiskönyvtáros” képzés. A kiskönyvtáros összekötő az úttörőkkel, a pajtáskönyvtárral. És remélhető: utánpótlás-nevelő is. A művelődés köre mind nagyobb, szélesebb. Mind több könyvtárost várnak a könyv birodalmában...

Harmath Ferencné, a Boráros tér 2. számú házban levő, s a Ferencváros legnagyobb könyvtárának vezetője, már jubiláns a hivatásban: elmúlt huszonöt éve, hogy könyvtáros. Ezen a munkahelyén is tizenöt éve dolgozik.

A múltban bűvárkodva hamar tisztázódik, hogy az élet hogyan, s miként szól bele sorsunk irányításába. Harmathné például leánykorában közgazdasági tudományokkal foglalkozott. Aztán a Statisztikai Hivatalnál könyvtár-

ba került, onnét a SZOT iskola könyvtárába.

— Ma, a nyugdíj korhatár küszöbén, ott tartok, hogy visszamenőleg sem tudnám másképpen elképzelni az életemet, minthogy könyvtáros legyek.

Ennyit önmagáról. Mert a többi a szakmáról szól. Például arról beszélgetünk, milyen a rossz könyvtáros?! Hát szóval olyan, aki nem teremti szubjektív kapcsolatot a könyvtár látogatójával. Azt ugyan nem állítaná, hogy a Boráros téri könyvtár ötezer felnőtt és gyermek olvasó tagja közül akár négyezernyolcszázát is személyesen ismer. Ez képtelenség is, de bizonyos, hogy az olvasótáborban mindenki tudja, hogy „Harmathnéhoz bizalommal fordulhat.”

A kapcsolat megteremtése a gyermekkoránál kezdődik. Büszkén említi néhány nevéssé vált olvasóját, aki itt vált felnőtt könyvtári taggá, így **Apáti Miklós** költő, **Tóth Gyula**, a Ludas Matyi rajzoló művésze.

Ifjúsági klubot létesített a könyvtárban, s a klub tagjai közül nőtt hivatása jelentős művelőjévé a két említett fiatal író, művész is. Most, a dolgozók általános iskolájával megteremtett kapcsolat vár komolyabb fejlesztésre. **Dr. Szabadkai Gyuláné, a kerületi iskola irodalomtanára és igazgatóhelyettese, fáradhatatlan partnere.** S az eredmény a legtisztább öröm: jönnek ide olyan „öreg diákok” is, akik életükben nem jártak könyvtárban. Most hűséges résztvevői az író—olvasó találkozóknak, a kiállítások elmaradhatatlan vendégei, a szavalódélutánok hallgatói.

Még egy részlete a gazdag életpályának: könyvtárossá nevelte olyan munkatársait, akik a Boráros teret „átmeneti állomásnak” szánták. Jogásznak, pedagógusnak, muzsikusként készültek. És ma semmiképpen nem hagynák itt a könyvtárat. Vizseáztak, hivatást választottak. **Szabó József**

így pedagógus is maradt. Kapcsolatot tarthat a szülőkkel is, hiszen a kis óvodásokat, sőt az általános iskolás-kisdiákokat is elkísérik a könyvtárba a szülők. A harmadik osztályos kortól kezdődik az önálló olvasás. Olvasóként is ekkor állnak a saját lábukra. S ekkor a könyvtáros szerepe is kitágul.

Már csak egy lépés volt az új pályaválasztáshoz, hogy elvégezte a könyvtárosi átminősítéshez szükséges tanfolyamokat, mert az önmagával szemben támasztott igényt, hogy gyermekekkel foglalkozzék, már elérte.

— Öt éve lesz, hogy a II. kerületi könyvtár gyermek részlegét vezetem.